

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
JEAN MISCHO

της 22ας Φεβρουαρίου 2000*

1. Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο να κρίνει ότι η Ιταλική Κυβέρνηση, θεσπίζοντας το άρθρο 1, παράγραφος 5, και το άρθρο 2 του κωδικοποιημένου κειμένου του νομοθετικού διατάγματος 332, της 31ης Μαΐου 1994 (*GURI* αρ. 126, της 1ης Ιουνίου 1994), που κατέστη, κατόπιν τροποποιήσεων, ο νόμος 474, της 30ής Ιουλίου 1994, καθώς και τα διατάγματα σχετικά με τις «ειδικές εξουσίες» που καθορίστηκαν στην περίπτωση της ιδιωτικοποίησης της ENI SpA και της Telecom Italia SpA, παρέβη τις υποχρεώσεις της.

2. Η καθής αναγνωρίζει την παράβαση.

3. Ισχυρίζεται, εν τούτοις, ότι πρέπει να ληφθεί υπόψη η έκδοση του από 4 Μαΐου 1999 διατάγματος του Προέδρου του υπουργικού Συμβουλίου, που καθορίζει την άσκηση των ειδικών εξουσιών, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 2 του νομοθετικού διατάγματος 332, της 31ης Μαΐου 1994.

4. Κατά την καθής, το νέο διάταγμα ανταποκρίνεται πλήρως στις προϋποθέσεις τις οποίες η Επιτροπή θεωρεί ότι πηγάζουν από το κοινοτικό δίκαιο. Πράγματι, επιβάλλει την άσκηση των «ειδικών εξουσιών» σύμφωνα με τις εν λόγω προϋποθέσεις, ήτοι, συ-

γκεκριμένα, εφόσον συντρέχουν επιτακτικοί λόγοι γενικού συμφέροντος και στο πλαίσιο της τηρήσεως των αρχών της απαγορεύσεως των διακρίσεων και της αναλογικότητας.

5. Επιβάλλεται επομένως η διαπίστωση ότι, κατόπιν της εκδόσεως του εν λόγω νομοθετικού διατάγματος, η παράβαση έχει εξαιρεθεί.

6. Είναι ωστόσο αναγκαίο να υπομνησθεί, όπως εξάλλου παραδέχεται και η Ιταλική Κυβέρνηση, ότι, σύμφωνα με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου¹, η ύπαρξη παραβάσεως πρέπει να εκτιμάται κατά τη λήξη της τασσομένης με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας.

7. Εν προκειμένω, η προθεσμία αυτή ήταν δίμηνη και η αιτιολογημένη γνώμη κοινοποιήθηκε με έγγραφο της 10ης Αυγούστου 1998. Η προθεσμία είχε λήξει, επομένως, πολύ πριν από την έκδοση του από 4 Μαΐου 1999 διατάγματος του Προέδρου του υπουργικού Συμβουλίου. Το Δικαστήριο δεν μπορεί, επομένως, να λάβει υπόψη το ανωτέρω επιχείρημα, χωρίς μάλιστα να είναι απαραίτητη η εξέταση της απαντήσεως της

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

1 — Βλ., για παράδειγμα, απόφαση της 27ης Νοεμβρίου 1990, C-200/88, Επιτροπή κατά Ελλάδος (Συλλογή 1990, σ. I-4299).

Επιτροπής, κατά την οποία το περιεχόμενο του εν λόγω διατάγματος δεν είναι ικανό να εγγυηθεί επαρκή ασφάλεια δικαίου.

9. Το επιχείρημα αυτό προσκρούει, πράγματι, στο ίδιο εμπόδιο όπως και το προηγούμενο επιχείρημα.

8. Από την αυτή νομολογία προκύπτει ότι η Ιταλική Κυβέρνηση διατείνεται αλυσιτελώς ότι το περιεχόμενο του εν λόγω διατάγματος επαναλαμβάνεται στον δημοσιονομικό νόμο της 23ης Δεκεμβρίου 1999 και ότι, κατά συνέπεια, εξασφαλίζεται πλήρως η ασφάλεια δικαίου και είναι πέραν πάσης αμφιβολίας η εξάλειψη της παραβάσεως.

10. Συνεπώς, το ζήτημα αν οι σχετικές διατάξεις του εν λόγω δημοσιονομικού νόμου πρέπει ή όχι, προκειμένου να εξαλειφθεί η παράβαση, να συμπληρωθούν με κανονιστική απόφαση εφαρμογής, η οποία άλλωστε δεν έχει ακόμη τεθεί σε ισχύ, στερείται σημασίας, το γεγονός δε ότι το ζήτημα αυτό υπήρξε αντικείμενο αμφισβήτησεως μεταξύ των διαδίκων είναι αδιάφορο για την έκβαση της δίκης.

Πρόταση

11. Επομένως, προτείνω να γίνει δεκτή η προσφυγή της Επιτροπής, που ζητεί από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, θεσπίζοντας το άρθρο 1, παράγραφος 5, και το άρθρο 2 του κωδικοποιημένου κειμένου του νομοθετικού διατάγματος 332, της 31ης Μαΐου 1994, που κατέστη, κατόπιν τροποποιήσεων, ο νόμος 474, της 30ής Ιουλίου 1994, καθώς και τα διατάγματα σχετικά με τις «ειδικές εξουσίες» που καθορίστηκαν στην περίπτωση της ιδιωτικοποίησης της ENI SpA και της Telecom Italia SpA, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα:

— 52 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 43 ΕΚ)·

— 59 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 49 ΕΚ) και

— 73 Β της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 56 ΕΚ).

12. Κατά συνέπεια, σας προτείνω επίσης να καταδικάσετε την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.